



ת"פ 15846/01/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 15846-01-20 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט מדינת ישראל	המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד בן חיים נגד פלוני (עציר)		
ע"י ב"כ עו"ד דרבאשי	הנאשם	

נוכחים:

ב"כ התביעה: עו"ד שלמה

ב"כ הנאשם: עו"ד דרבאשי

הנאשם- הובא בוועידה חזותית

גזר דין

העבירות

הנאשם, כבן 42 שנים, הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפת בת זו הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

תמצית העובדות היא כי ביום 4.1.20, התגלע וויכוח בין הנאשם ובת זוגו (להלן: המתלוננת), בביתם. בעקבות זאת, בעת שניסתה המתלוננת לפתוח את דלת הבית ולצאת, השליך הנאשם לעברה ביצה ולא פגע בה. בהמשך, כשנכנסה למרפסת, היכה בה באמצעות מגב בראשה ובגופה, תוך כדי שהיא מדממת מראשה. למתלוננת נגרם חתך באזור הפיאטלי בראש (להלן: התיק הראשון).

בד בבד עם הגשת כתב האישום בתיק הראשון, הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים במ"ת 15861-01-20 (להלן: הליך המעצר). ואולם, ביום 1.3.20, שוחרר הנאשם בתנאים מגבילים שכללו בין היתר איסור על כניסת הנאשם לעיר יבנה, ואיסור



על יצירת קשר עם המתלוננת.

בעוד התיק הראשון מתנהל, ובטרם החליט הנאשם להודות בעבירה, ביצע עבירות נוספות, של הפרת תנאי השחרור לפי סעיף 287 לחוק, הדחה בעדות לפי סעיף 246 לחוק, בגין הוגש כתב אישום נוסף בת"פ 28157-04-21 (להלן: התיק השני). על פי בקשת הנאשם צורף התיק השני לתיק שלפניי.

תמצית העובדות בתיק השני כוללת 4 אישומים, לפי הפירוט שלהלן:

על פי האישום הראשון, ביום 10.11.20, הגיע הנאשם לבית המתלוננת בעיר יבנה, אך היא לא נכחה בבית. הנאשם הלך לבית אחיה המתגורר בסמוך, וביקש לעשות שימוש בטלפון. בהמשך, התקשר אל המתלוננת ואמר לה: "אל תגידי שזה אני בטלפון, תבואי לבית, אני רוצה לדבר איתך". במעשיו אלה, הפר הנאשם הוראה חוקית שניתנה בהליך המעצר.

על פי האישום השני, בין התאריכים 4-7.4.21, במספר רב של מועדים, שלח הנאשם באמצעות יישומון ווצסאפ לטלפון של המתלוננת הודעות, בעלות תוכן המדיח אותה ממסירת אמת בעדות אליה זומנה במסגרת התיק הראשון. בין היתר, הנאשם כתב למתלוננת (מצוטט מהמקור): "האמת שלי שהחלקת נקודה"; "עוד תכנסי אותי לבית סוהר שאני משבש חקירה"; "אני לא מודה בכלום"; "את יודעת שאני מיצטער על כל המריבה הזאת ואמרתי לך הכל בגלל אמא שלי אים זה לא היה לידי לא היה קורה כלום"; "אין מה לעשותת, יודע את כל מערכת המישפט המזדינה הזאת, שמנסים להאשים אותי"; "קשה אבל אומר לך מה את צריכה לעשות הכי פשוט"; "השוטרים עשו עליך בניפולציות בשביל להכניס אותי בפניםם"; "תגני על שנינו מה שאמרת לי אתמול זה הקרסההה שאת צריכה ללכת איתה עד הסוףףף"; "אף אחד לא יעצור אותך, כי אמלא רוצים להפסיד במישפט, קשהה אבל אומר לך מה את צריכה לעשות הכי פשוט"; "תמחקי את ההודעות עכשיו"; "תמחקי הכלללל, בשבילך יותר טוב תמחקי, תמחקי אומר לך בישבילךךך"; "אני אומר לך אנחנו נוציא מלא כסף מהמישטרה, עם אני יזכה בתיק". במעשים אלה הפר הנאשם את ההוראה שלא ליצור קשר עם המתלוננת וכן הניא אותה מלהעיד בהליך שיפוטי, או שתעיד שקר, או שתחזור בה מעדות שמסרה.

על פי האישום השלישי, במועדים שונים בחודש מרץ 2021 שאינם ידועים במדויק, שוחח הנאשם עם המתלוננת, איים עליה והדיח אותה ממסירת אמת בעדותה בתיק הראשון, שהיתה אמורה להישמע ביום 8.4.21. הנאשם אמר למתלוננת בין היתר (מצוטט מהמקור): "מי שמחר יבוא אני אזיין אותו, אני אגיד הכל, יש לי מה לפתוח על כולם, גם העובדת הסוציאלית, אם העובדת הסוציאלית תבוא אני אראה לה שם מה זה, אני אכנס בית סוהר, אני לא רואה אף אחד, אף אחד אני לא רואה"; "את רוצה להשפיל אותי בבית משפט ולהגיד את האמת, ואז אחרי זה שאני אצא מושפל אני בעלך?"; "את רוצה להפיל אותי במשפט, אם היית אוהבת אותי לא היית מפילה אותי ככה בבית משפט, תתקדמי תתקדמי"; "אף אחד לא ייתן לך להכניס עורך דין. את באה לבית משפט, לאן את חושבת את באה"; "את לא רוצה להוציא אותי מהתיק הזה, אז את רוצה שאני אסתבך אני רואה"; "לא היה כלום באותו יום, לא היה כלום"; "את אוהבת אותי עוד? את אוהבת אותי, את לא אוהבת אותי אם היית אוהבת אותי לא היית מתנהגת ככה, היית נותנת את התיק שייסגר"; "אם את רוצה להמשיך לחיות ביחד ואת רוצה שהתיק יסגר ויגמר הכל באותו יום, יש לך את החקירות, תגידי החלקת, תגידי הכל, לא יעצרו אותך אפילו כי המשטרה חקרו אותך כמה פעמים ואז ניסו להפיל אותך ואמרו לך שהרווחה יקחו לך את הילדים, ופחדת וכבר אז אמרת דברים, שלא רצית להגיד, כי זה לא היה, לא יגידו לך שום דבר, אותך לא יעצרו, והתיק ייסגר. עזבי עכשיו מה היה או לא היה, את נלחצת, בגלל שאמרו לך רווחה, ילדים, אמרת בסדר הוא הרביץ לי, בסדר הוא היה, עכשיו עזבי מה היה, עכשיו עזבי מה היה, זה לא קשור, אף



אחד לא יודע, זה לא מעניין אותי, עכשיו השופטת תשמע ככה, תגיד בסדר, השוטרת עשתה טעות"; "תגידי פחדת מהמשטרה, בואי נפיל את המשטרה, את החלקת, זה מה שקרה, את החלקת, אני לא עשיתי כלום, את החלקת, תגידי שהמשטרה הפעילו עלייך לחץ זה מה שאת צריכה להגיד, אני אמרתי בחקירה שאת החלקת, את רוצה שנחזור לחיות ביחד, אם אני מקבל עבודות שירות אין לחיות ביחד"; "כל המשטרה הזאת היא זבל, את החלקת בכלל. את רוצה לחיות ביחד? את רוצה?". במהלך מעצרו, אמר הנאשם למתלוננת: "תעשי תצהיר שאיימת עלי, לא בשביל עכשיו אלא לאחר כך כשהמשפט יתנהל". במעשים אלה, הפר הנאשם הוראת חוקית שאסרה עליו כל קשר עם המתלוננת, והדיח אותה למניעת עדות במשפט.

על פי האישום הרביעי, במהלך חופשת הפסח בסוף חודש מרץ 2021 נסע הנאשם עם המתלוננת ושתי בנותיהן לחופשה באילת. עת שהו במשחקה, התגלע וויכוח ביניהם ואז אמר הנאשם למתלוננת: "יאללה יאללה הלוואי כבר יפתח לך הראש ככה תיעלמי וככה אני אתפטר ממך". במעשים אלה הפר הנאשם את ההוראה החוקית שאסרה עליו כל קשר עם המתלוננת.

בד בבד עם הגשת כתב האישום בתיק השני, הוגשה בקשה שניה למעצר עד תום ההליכים לה נעתר בית המשפט. הנאשם שוהה במעצר מיום 8.4.21 עד היום.

כבר עתה חשוב לציין כי הנאשם בחר להודות בעבירות שבשני התיקים, לאחר תום עדותה של המתלוננת לפניו.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ התביעה טענה בדבר חומרת העבירה של תקיפת המתלוננת באמצעות מגב, בראשה, באופן שגרם לה חתך וראשה דימם. בטיעוניה תיארה את השתלשלות העניינים שהתרחשה בתיק הראשון, לארח שבית המשפט נתן אמונו בנאשם והורה על שחרורו בתנאים. נטען כי הנאשם שוחרר לבית נועם ובהמשך הוקלו תנאי שחרורו, כיוון שעשה רושם חיובי על בית המשפט. ואולם, עובר למועד עדות המתלוננת התגלתה מסכת של עבירות חמורות שביצע כלפי המתלוננת, במטרה להניאה ממתן עדות, ובשעה שבית המשפט נותן בו אמונו. נטען כי מעבר לחומרה היתרה של העבירות, ישנה חומרה בכך שהנאשם הצליח להדיח את המתלוננת בפועל, שכן בעדותה הכחישה את מעשיו וטענה שחבלותיה נגרמו כיוון שהחליקה, כפי שהורה לה הנאשם למסור. נטען כי מעשי ההדחה בוצעו ממש בסמוך למועד העדות הצפוי, כך שהופעל לחץ כבד על המתלוננת. כמו כן, נטען כי ישנה חומרה רבה בהפרת הוראת בית המשפט, בכך שהנאשם נסע לחופשה יחד עם המתלוננת, ושם איים עליה. עוד הפנתה ב"כ התביעה לכך שהנאשם ביצע את עבירות ההדחה וההפרה, בו בזמן שפנה לבית המשפט בבקשות להקלה בתנאיו. נטען כי הנאשם כבר הורשע לפני שנים בעבירת אלימות כלפי בת זוגו ושם הצהיר בפני בית המשפט כי שינה דרכיו ולא ישוב לבצע עבירות אלימות שכאלה, אך הנה בוצעו העבירות שוב. לדעת התביעה, מתחם העונש ההולם לתיק הראשון נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר. בנוגע לתיק השני, סבורה התביעה כי יש לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מן האישומים: ביחס לאישום הראשון הוצג מתחם שנע ממאסר על תנאי עד מספר חודשי מאסר, ביחס לאישומים השני והשלישי הוצג מתחם שנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר, וביחס לאישום הרביעי הוצג מתחם שנע בין מספר חודשי מאסר ועד שנת מאסר. בסך הכל, עתרה התביעה להטלת 24 חודשי מאסר. מטעם התביעה הוגשה אסופת פסיקה לתמיכה בטענות.

ב"כ הנאשם ביקש לזקוף לטובת הנאשם את הודאתו בכתבי האישום. נטען כי לצד המובאות מדברי הנאשם בכתב האישום



בתיק השני, יש לקחת בחשבון כי גם המתלוננת נטלה חלק בתכתובת, ואינה טלית שכולה תכלת, כיוון שהיא היתה מעוניינת בנאשם. נטען כי יש להתחשב בדרך השיקומית שעבר הנאשם בבית נועם, גם אם ביצע את העבירות שבתיק השני. ב"כ הנאשם הפנה לאסופת פסיקה מטעמו, על מנת לתמוך בטענתו לפיה המתחם הנטען מטעם התביעה, מחמיר יתר על המידה. לדעת הנאשם, המתחם ההולם לעבירת האלימות נע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר בפועל. בעניין עבירות ההדחה, נטען כי מרבית המקרים שנדונו בפסיקה מתייחסים להדחה בנסיבות חמורות יותר, ונלוות לאותן עבירות חמורות, כך שלא ניתן ללמוד משם לענייננו. בנוסף, נטען כי במקרה דנן, הנאשם לא התקשר למתלוננת אך ורק כדי להניא מלהעיד התלונן נגדו, אלא היה בעצמו במשבר נפשי וביצע ניסיון להתאבד, כיוון שנאסר עליו לראות את בנותיו שלו. כיום הנאשם יודע שטעה ולקח אחריות על המעשים. בעניין הנסיעה לאילת עם המתלוננת, גם זה לא נעשה במטרה להניא את המתלוננת אלא הדבר נעשה במסגרת דינמיקת היחסים שנוצרה ביניהם. ב"כ הנאשם עתר לקבוע כי כל העבירות היוו אירוע אחד כולל, במתחם הנע בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר לכל היותר.

לנאשם ניתנה ההזדמנות לומר את דברו האחרון, אך הוא הודיע כי אין לו מה לומר.

אירוע אחד או ריבוי אירועים

ברור הוא כי האישום שבתיק הראשון מהווה אירוע עצמאי ויש לקבוע את המתחם ההולם לגביו.

בנוגע לאישומים שבתיק השני, נטען מפי ב"כ הנאשם כי יש לראותם כאירוע מאוחד, כיוון שהם מתייחסים לאותה מתלוננת, והעבירות בוצעו במהלך תקופה ממוקדת. מנגד, עתרה התביעה לקביעת מתחם נפרד לכל אחד מן האישומים.

ההלכה הפסוקה בנוגע לשאלה שבמחלוקת נקבעה בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מד"י (29.10.14), שם נקבע כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ואשר ניתן להשקיף עליהן כמסכת עבריינית אחת, ייחשבו לאירוע אחד. כב' השופטת ברק-ארז ציינה כי ברגיל, קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה. על הלכה זו, חנזר בית המשפט העליון פעמים נוספות (ע"פ 4603/17 אדרי נ' מד"י (16.7.19); ע"פ 1261/15 מד"י נ' דלאל (3.9.15)).

בע"פ 5668/13 מזרחי נ' מד"י [פורסם בנבו] (17.3.16), ציין כב' השופט סולברג כי תזכיר חוק העונשין (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה - תיקונים שונים), התשע"ו-2015, מציב מבחן שונה במקצת להגדרת "אירוע":

בתזכיר מובע חוסר שביעות רצון מן הפרשנות שנתנה הפסיקה למונח 'אירוע' ("המבחנים הרחבים שבהלכת ג'אבר חותרים תחת סעיף ריבוי העבירות"), ומוצעת בו הגדרה שונה, מצומצמת יותר, שאת 'גבולות הגזרה' שלה יש לשרטט באמצעות שני מבחנים: "המבחן הראשון והמרכזי הוא מבחן טכני באופיו אשר בוחן האם המעשים בוצעו בקרבת זמן ומקום". ההיגיון העומד בבסיסו של מבחן זה, כך מוסבר, הוא כי ביצוע מעשים שונים במרחק של מקום וזמן, מבטא מידת אשם מוגברת, אשר צריכה להתבטא בחלוקה לכמה אירועים; המבחן השני הוא מבחן מהותי באופיו, מטרתו לסייג את המבחן הראשון, והוא מונחה על-ידי שני פרמטרים - זהות האינטרסים המוגנים ומספר הקרבתות. "כך, גם אם המעשים בוצעו בקרבת זמן ומקום, ככל שהמעשים פוגעים באינטרסים מוגנים יותר וככל שמדובר בפגיעות בקרבתות שונים, תגבר ההצדקה לקבוע שמדובר



בשני אירועים שונים".

כב' השופט סולברג מבהיר כי בהתאם לתזכיר החוק, גם אם מצא בית המשפט כי מדובר בכמה אירועים נפרדים, אך מדובר באירועים דומים, אשר בוצעו באופן שיטתי, לאורך זמן, ניתן לקבוע כי מדובר באירוע אחד:

"יהיה רשאי בית המשפט, לאחר ששקל את טיב האירועים וחומרתם, לקבוע מתחם עונש הולם אחד בלבד לכל האירועים" (ההדגשה הוספה). הגיונו של התיקון, על-פי המוסבר, נעוץ בשיקולים רעיוניים ומעשיים כאחד... בענייננו, כעולה מפירוט העובדות בתיק השני, הנאשם ביצע את העבירות על פני תקופה ממוקדת של כ-5 חודשים, החל מנוב' 2020 ועד אפריל 2021, וזאת לאחר שמסר תשובתו לאישום, והמתין למועד שמיעת עדות המתלוננת שהיתה אמורה להישמע ביום 8.4.21. העבירות בוצעו במטרה אחת מכוונת, הניתנת להילמד מתיאור העובדות עצמן, והיא: להניא את המתלוננת ממסירת עדות מפלילה נגדו. לדעתי, גם דברי הנאשם כלפי המתלוננת בעת חופשתם באילת, שהיתה כרוכה בהפרת הצו השיפוטי, היוו חלק ממסכת הלחצים שהפעיל כלפיה בסמוך לפני מועד עדותה, אשר נשאו אופי מעורב של דברי שכנוע ודברי הפחדה. המתחם שייקבע, יעמוד בהלימה למידת החומרה של מכלול העבירות הנכללות בתיק השני.

מתחם העונש ההולם

התיק הראשון

אין צורך להרחיב אודות חומרתן הרבה של עבירות האלימות במשפחה. ברע"פ 182/13 משה נ' מדינת ישראל (21.1.13) אמר בית המשפט העליון:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג;

ברע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.2.11), נאמר:

לא פעם, עמד בית משפט זה על חומרתן של עבירות האלימות במשפחה ועל הסכנה הרבה הנשקפת מהן (ראו למשל: ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.10.2007); רע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 20.8.2009) עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית. והרי, די לנו בבחינת עובדות המקרה דנן, כדי שניווכח בעוצמתם של שיקולים אלו.



מנעד הענישה המקובל בעבירות אלימות כלפי בן זוג, כידוע רחב. עולה כי ככל שהורשע הנאשם בעבירות שהותירו חבלות, בדמות המטומות, שריטות, שפשופים או נפוחות, הוטלו עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח, למשך תקופה משמעותית (למשל: רע"פ 7575/13 אינדלקאו נ' מד"י (7.11.13); רע"פ 3077/16 פלוני נ' מד"י (2.5.16); רע"פ 8833/15 פלוני נ' מד"י (23.12.15); רע"פ 361/16 עזאם נ' מד"י (16.3.16); רע"פ 182/13 משה נ' מד"י (21.1.13) רע"פ 7513/12 מרעי נ' מד"י (22.10.2012); רע"פ 1805/11 שמחייב נ' מד"י (7.3.11); רע"פ 8323/12 שוקרון נ' מד"י (19.11.12); ע"פ 4800/12 סולומון נ' מד"י (12.2.13); ע"פ 11067-07-19 מגרלישווילי נ' מד"י (19.11.19); ע"פ 45651-08-18 אלעביד נ' מד"י (18.12.18) ת.פ 18261-12-10 מד"י נ' מיצקו (18.10.12); ת.פ 33944-12-09 מד"י נ' סעדיה (17.1.11); ת.פ 19585-06-15 מד"י נ' סיבאני (14.9.14); ת"פ 6295-12-16 מד"י נ' חגאג (18.12.18)).

בענייננו, בתיק הראשון, הנאשם היכה את המתלוננת עם מגב בראשה, זאת לאחר שהשליך לעברה ביצה ולא פגע בה. על עוצמת התקיפה ניתן ללמוד מן העובדה שלמתלוננת נגרם חתך מדמם בראשה. מטעם התביעה הוגשו תמונות המתלוננת לאחר האירוע, בהן היא נראית פצועה, כשדם מכתים את בגדיה.

במכלול הנסיבות ועל פי מדיניות הענישה הנוהגת, אני קובעת כי המתחם בגין אירוע זה נע בין מספר חודשי מאסר, ועד 18 חודשי מאסר.

התיק השני

העבירות של הפרת הוראה חוקית והדחה בעדות, נועדו להגן על האינטרסים הציבוריים החשובים של תקינות ההליך המשפטי ומניעת זילות בית המשפט (רע"פ 5034/15 פלוני נ' מד"י (10.18.31)). לא פחות מכך, הן נועדו להגן על שלומם וביטחונם של נפגעי עבירות לבל ייפגעו בשנית על ידי מי שכבר ביצע כלפיהם עבירות, אם על דרך של הטרדתם, ואם בהפעלת לחץ במטרה להניאם מלהעיד אודות העבירות. אך ברור כי מערכות האכיפה והצדק לא יוכלו לעשות מלאכתן נאמנה, כל זמן שנפגע העבירה נתון ללחצים, הפחדות, איומים או אף שכנועים, שכל מטרתם להניאו מדיווח ו/או עדות.

בית המשפט העליון כבר הביע דעתו בעניין המורכבות הקשה הכרוכה בקשר שבין קורבנות העבירה ובין המשטרה ומערכות הסיוע האחרות (רע"פ 2781/11 עדרי נ' מד"י (12.4.11)). בשל מורכבות מובנית זו, מחובתו של בית המשפט למסור מסר תקיף וחד משמעי: כל ניסיון למנוע ירידה לחקר האמת על ידי השפעה או הטלת אימה על נפגע העבירה, חותר תחת יעילות ההליך הפלילי ומונע הבאת עבריינים לדין באופן אפקטיבי, ועל כן ייענה בחומרה.

סקירה של פסיקת בית המשפט העליון מלמדת כי מרבית המקרים שנדונה בהם העבירה של הדחה בעדות, היו כאלה שבהם נספחה עבירה זו לעבירות פשע חמור. עם זאת, גם במקרים בהם נלוותה העבירה לעבירות אלימות כלפי בת הזוג, ננקטה מדיניות מחמירה. בעניין זה, אפנה לע"פ 7486/05 ז'נו נ' מד"י (8.8.05), שם דחה בית המשפט העליון את ערעורו של הנאשם על חומרת העונש שהוטל עליו בגין עבירות אלימות כלפי בת זוגו והדחה בעדות. הנאשם הורשע בכך שהיכה באגרופו את בת זוגו וגרם לנפוחות ותזוזת שתי שיניים בפיה שהובילה לעקירתן. לאחר ששוחרר ממעצרו, הגיע לבית הוריו שם שהתה המתלוננת, ואיים עליה בצעקות כי אם יישלח למאסר, ימרר את חייה ויקפד את חייה לאחר שחרורו. כמו כן, פנה אליה וביקש



כי תשקר בעדותה ותחזור בה מתלונתה. הנאשם היה חולה נפש המוכר למערכת בריאות הנפש, ועניין זה נלקח בחשבון על ידי בית המשפט בעת גזירת דינו. בית המשפט קמא הטיל עליו 12 חודשי מאסר הכוללים הפעלת מאסר על תנאי, והעונש נותר על כנו.

גם עבירות של הפרת תנאי השחרור זוכות להתייחסות מחמירה, מקום בו נועדה ההפרה להלך אימים על נפגע העבירה, או להניאו מעדות. בע"פ 1261/15 מד"י נ' דלאל (3.9.15) התייחס בית המשפט העליון למידת חומרתה של עבירת הפרת הוראה חוקית:

מהו מתחם העונש ההולם את האירוע הנפרד, נשוא התיק שצורף? אין בנמצא פסיקה ענפה לביסוס מתחם העונש הראוי לעבירות הללו כשהן לעצמן. תדיר הן 'נבלעות' בגדרו של העונש הכולל, לעיתים בצדק בשל קיומו של אותו "קשר הדוק", ולא אחת העונש הוא פרי הסדר טיעון, ומקל מטיבו. ניתן עם זאת לדלות מן הפסיקה ציוני-דרך לקביעת מתחם העונש ההולם. בעניין טמסה גזר בית המשפט עונש כולל, לא לפני שהעמיד את מתחם העונש בגין הפרת הוראה חוקית על 3-6 חודשי מאסר (ת"פ (מחוזי לוד) 48485-01-123 מדינת ישראל נ' טמסה [פורסם בנבו] (3.2.2014)). זאת, בהתייחס לבריחה למשך חודש מ'מעצר בית', לאחר 12 חודשי התמדה, נוכח מצוקה כלכלית נטענת של המשפחה (שם, פסקה 20). בדומה, בת"פ 352942-06 (מחוזי י-ם) מדינת ישראל נ' בן שטרית (2.3.2015) הופרו תנאי 'מעצר בית' 3 פעמים, באחת מהן לשם יבוא סמים. נקבע כי מתחם העונש ההולם בגין הפרת ההוראה החוקית נע בין מספר חודשי מאסר לשנת מאסר (פסקה 18) ולבסוף הושת עונש כולל (פסקה 21)...

דומני אפוא כי מתחם העונש ההולם בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית נע בין חודשים ספורים עד שנה, גם כאשר מנוצלת ההפרה לביצוע עבירות נוספת. בענייננו, הקרינה ההפרה גם על מעשי העבר - בהקשות על מיצוי הדין עם הנאשמים בביצוע השוד. את תוצאת העבירה הנוספת - שיבוש מהלכי המשפט, ניתן לראות כנוזק צפוי בעקבות הפרת ההוראה החוקית, ולפיכך כנסיבה להחמרת מתחם העונש (סעיף 40ט(א)(3) ו-(4)). ... דומני, כי יש להעמיד את מתחם העונש בעניין זה על 3-12 חודשי מאסר.

ברע"פ 2099/21 פלוני נ' מד"י (25.4.21), נדחה ערעורו של הנאשם על חומרת עונשו, בגין הפרת הוראה חוקית, בכך שהגיע למקלט לנשים מוכות שם שהתה המתלוננת עם ילדיהם, עלה לגג סמוך עם אדם נוסף, וקרא לילדיו, בניגוד להחלטת בית המשפט אסר עליו כל יצירת קשר. בבית המשפט קמא הוטל מאסר בן 21 ימים, אך העונש הוחמר במסגרת ערעור שהגישה המדינה, והועמד על 9 חודשי מאסר, ובית המשפט העליון הותיר עונש זה על כנו.

בענייננו, הנאשם הפר את תנאי השחרור שהוטלו עליו, ואשר בגדרם נאסרה עליו כל יצירת קשר עם המתלוננת, ובכך זלזל בהוראת בית המשפט והוכיח כי אין עליו מורא הדין. תיאור העובדות בכתב האישום מלמד בבירור כי ההפרות לא נעשו בהיסח הדעת, או כמעידה חד פעמית. המדובר בעשרות רבות של מעשי הפרה, שבוצעו באופן שיטתי, כמסכת לחצים כבלתי פוסקת כלפי המתלוננת, בין בהודעות טקסט ובין בשיחות בעל פה. בנוסף, הנאשם בחר להפר את תנאי השחרור באופן בוטה ובעזות מצח, עת נסע לחופשה משפחתית עם המתלוננת ובנותיהם, באילת.

אינני מקבלת את טענת הנאשם כאילו אף המתלוננת נושאת באחריות משותפת להפרה, וזאת משני טעמים. הראשון - לא היה זה מחובתה של המתלוננת לשקוד על קיומם של תנאי השחרור שכן אלה חלו על הנאשם ולא עליה. השני - ממכלול הנסיבות ניתן להבין עד כמה היתה המתלוננת נתונה להשפעתו הרעה של הנאשם ועד כמה חששה מפניו. בנסיבות אלה, אין מקום להטיל עליה אחריות כלשהי לכך שהוא בחר להפר את תנאי שחרורו.



חומרה יתרה יש בכך שהפרת תנאי השחרור נעשתה מצד הנאשם לשם מטרה עבריינית של הדחת המתלוננת מלהעיד נגדו. לא בכל יום נתקל בית המשפט בפרשה חמורה כמו זו, שבה העז הנאשם להפעיל מסכת ארוכה של לחצים כלפי המתלוננת, תוך שילוב של דברי כיבושין, דברי הפחדה, איומים וסחטנות רגשית, מתוך מטרה מפורשת ובוטה, לגרום לה לשקר בבית המשפט. מטרת הנאשם היתה לדאוג לכך שהמתלוננת תעיד כי חבלותיה נגרמו כתוצאה מכך ש"החליקה" ונפלה, ואילו הוא לא נקט כל אלימות נגדה. הנאשם לא הסתפק בכך, אלא טרח שוב ושוב לשתול מילים בפיה, על מנת לקבע בתודעתה גרסה שקרית זו, וכן טרח לערוך באזניה חישובי חישובים, כיצד עליה לגרום לסגירת התיק הפלילי נגדו, ו"להפיל" יחד עמו את המשטרה. בתוך כך, איים עליה כי אם יענש לא ישוב לחיות עמה, וכי הרשויות ייקחו ממנה את ילדיה. בנוסף, בחלק את המקרים, הנאשם הורה למתלוננת למחוק את הודעותיו, על מנת למנוע חשיפתן. את כל המעשים הללו עשה במועדים הסמוכים למועד בו היתה המתלוננת אמורה להעיד במסגרת התיק הראשון.

מה שמשווה אופי חמור במיוחד למעשים, נעוץ בכך שבית המשפט חזה במו עיניו בפירות מעשי ההדחה. עיון בפרוטוקול עדות המתלוננת מיום 10.6.21 יוכיח כי אמנם המתלוננת העידה כי הנאשם כלל לא תקף אותה, אלא היא החליקה ונחבלה, בדיוק כפי שהורה לה לומר. גם לאחר שהוכרזה כעדה עוינת, המשיכה לדבוק בגרסה זו, אך ניתן היה להבחין בבירור כי העידה מתוך פחד מפני הנאשם, והדבר אף תועד בפרוטוקול (עמ' 15 ש' 20; עמ' 17 ש' 17; עמ' 24 ש' 5-2). יוצא אפוא, כי לפנינו מקרה חמור שבו מעשי ההדחה השיגו את מטרתם, בהכשלת ההליך המשפטי בפועל.

ועוד יש לזכור, כי מעשי ההדחה בוצעו על ידי הנאשם בשעה שבית המשפט נתן בו אמון, והורה על שחרורו מן המעצר, ובשעה שמעת לעת פנה הוא בבקשות שונות להקלה נוספת בתנאי שחרורו, בעודו מפר אותם ברגל גסה, ללא ידיעת בית המשפט.

לדעתי, מתחם העונש ההולם למסכת מעשי ההפרה וההדחה בנסיבות המקרה דן, נע בין 10 ל-18 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם נושא על שכמו עבר פלילי משמעותי. בשנת 2005 נדון בגין עבירת איומים. בשנת 2009 נדון בגין עבירות של פריצה לרכב וגניבה מתוכו. בשנת 2009 נדון בגין עבירות אלימות כלפי בת זוג ופגיעה בפרטיות, והוטל עליו מאסר בעבודות שרות. בשנים האחרונות נדון פעמיים בגין עבירות של שימוש פחזני בחומר דליק, במסגרת עבודתו.

כפי שנאמר כבר, הנאשם שווה במעצר עד תום ההליכים מיום 8.4.21.

הנאשם לא עתר למתן תסקיר לעונש, על כן לא עומדת לפני בית המשפט תמונה עשירה של דמותו, ולא קיים אופק שיקומי טיפולי.

בחינת מכלול הנסיבות מעלה כי מעבר לחומרתן של העבירות עצמן, הנאשם הפר את אמון בית המשפט, ובעצם מעשי שומטים את הקרקע מתחת לטענותיו בעניין התהליך השיקומי שעבר. אני ערה לכך שהנאשם שהה ב"בית נועם" למשך פרק זמן משמעותי וסיים את התכנית הטיפולית, ואולם עולה תהייה קשה - איזה ערך אמיתי יש לייחס לתהליך ה"שיקום", בשעה



שנוכחים אנו לדעת כי לאחר סיומו, פעל באופן עברייני כלפי המתלוננת, תוך העדפת טובתו על פני טובתה, ובמטרה להעלים את העבירה שביצע כלפיה? הלכה בידוע, כי ערכו של תהליך שיקומי נמדד על פי קבלת האחריות והבעת החרטה מצד העברייני. והנה בענייננו, תחת נטילת אחריות בחר הנאשם להדיח את המתלוננת במטרה להוביל לזיכויו מן העבירות. לצערי, אני מוצאת כי העבירות מפחיתות עד מאד מערכו של תהליך השיקום.

הנאשם לא מצא לנכון להביע חרטה או להתנצל על מעשיו, לא כלפי המתלוננת ולא כלפי בית המשפט שנתן בו אמון. להיפך, הנאשם אמר בדיון: "אני רוצה לחזור בי, אני אגיע להוכחות ותראי שזה בכלל לא חמור. אחיות שלה התלוננו עלי הן לא רוצות שנהיה ביחד. אתם עדיין לא מכירים ולא יודעים מה קורה שמה. על מה שלוש שנים, שבע חודש הייתי בטיפול, על מה שנתיים מאסר, אני לא עשיתי כלום" (עמ' 31 ש' 28). דברים אלה מלמדים על העדר הבנה ואי נטילת אחריות.

סופו של דבר, יש להטיל על הנאשם עונש על פי עקרון ההלימה.

אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. בגין התיק הראשון - 10 חודשי מאסר.

בגין התיק השני - 12 חודשי מאסר.

הנאשם יישא את עונשי המאסר במצטבר זה לזה, כך שבסך הכל יישא 22 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו מיום 5.1.20 ועד 1.3.20, ומיום 8.4.21 עד היום.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירה של אלימות כלפי בת זוג הגורמת חבלה, או עבירות הדחה בעדות, או שיבוש הליכי משפט, או הטרדת עד.

4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי בת זוג מסוג עוון, או הפרת הוראה חוקית.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"ט אב תשפ"א, 28 יולי 2021, במעמד הצדדים.